

Noter til ressourcen 'Idéudvikling hos det enkelte medlem'

Hvorfor er idéudvikling hos det enkelte medlem vigtig?

1. Det skaber nye idéer
2. Det giver engagement
3. Der sættes fokus på værdier
- I får en federe forening!

Hvis man ønsker idéudvikling, så husk på:

- Vær åben for idéer, du ikke selv er særligt vild med!
- Lad være med at tænke: 'Jeg burde ikke selv have fået den idé, de kommer med'
- Vend kritik til konstruktive idéer
- Hav værdier og retningslinjer som fælles styrepind for nye initiativer
- Støvsug kritikken for læring – og brug den
- Vær opmærksom på, at det ikke altid er de, som påpeger et problem, der også skal løse det

---

Grunde til ikke at komme frem med forslag:

- Det går jo fint nok, hvorfor skulle vi så....
- Det har jeg aldrig tænkt på. Lederne ændre vel tingene hvis brug for det
- Jeg er alt for genert
- Der er aldrig nogen, spurgt mig personligt
- Jeg vil ikke være den sure, der siger vi skal ændre noget
- Jeg kommer selv til at udføre arbejdet, hvis jeg siger noget skal være anderledes

---

Hvordan kommer medlemmerne så på banen?

Tre idéer til hvordan man kan involvere medlemmerne:

1. Post-it-afstemning

1. Post-it med idéer sættes op på en væg. 2. Idéerne læses højt og forklares. 3. Afstemning. 4. Idéer skrives på A4-ark. 5. Deltagerne inddeler sig i interessegrupper. 6. Diskussion og præsentation. 7. Projektgrupper dannes

---

---

2. Rundt på gulvet

1. Bestyrelsen udpeger temaer. 2. Diskussioner, hvor man kan gå til og fra. 3. Tovholdere læser forslag op. 4. Projektgrupper dannes

---

---

3. Praksisværdier i junglen eller i New York

Hvordan bruge jeres praksisværdier i en fremmed sammenhæng?

Hvis idé skal blive til virkelighed, så

- Hjælp det første skridt – sæt personen sammen med andre
  - Lav tydelige rammer
  - Følg op på initiativer
  - Giv plads til fejl
-
-
-

Hvad vil I gøre?

En dramatiseret dialog

- læses op af to af jer som en del af en gruppeaktivitet.

To venner sidder og snakker i en sofa.

A: Jeg synes ikke, det er så tit, du dukker op i lokalforeningen længere?

B: Næh, jeg ved ikke. Der er nogle hyggelige mennesker, men jeg har bare ikke så meget tid.

A: Men er du glad for det?

B: Ja. Eller... Egentlig er der nogle ting, jeg er lidt træt af...

A: Har du sagt det til lederne?

B: Næh, det har jeg ikke tænkt på.

A: Tror du ikke gerne, de vil høre det? De sagde sidste gang, at vi gerne må komme med forslag.

B: Hvis de virkelig mente, at de gerne ville have, at det var anderledes, så ville de vel ikke fortsætte, som de gør.

A: Måske mangler de sådan en som dig til at få idéerne?

B: Jamen, jeg har heller ikke kommet der så længe. Så det ved jeg ikke rigtig, om jeg kan tillade mig.

A: Det er da noget vrøvl, jeg tror netop de gerne vil høre din mening, du kan sikkert se det hele lidt mere udefra, end de selv kan. Hvordan skal der ellers komme til at ske en forandring?

B: Hm, det har du måske ret i.

A: Hvad kunne du godt tænke dig, var anderledes?

B: Jamen jeg har ikke rigtig nogen ideer til hvordan det sådan kunne se ud. Jeg har ikke set andet end det, der er der nu. Det er svært bare sådan lige...

A: Nå, men hvad er det så, der er galt nu?

B: Det er også det. Jeg kan godt komme i tvivl om, hvad vi ikke skal pille ved, og hvad vi sagtens kan gøre anderledes. Det virker lidt diffust. Lidt tilfældigt. Der er så mange ting, vi bare gør. Som nogle virker til at være glade for, men som bare overhovedet ikke giver mening for mig. Det er svært at gennemskue, hvad der er vigtigt, og hvad der er mindre vigtigt.

A: Kan du slet ikke sige noget konkret?

B: Det skal jeg lige tænke over. Måske er det svært at være konkret, fordi der aldrig er nogen, der har spurgt mig om det før. Jeg har nemmest ved at få idéer, når jeg snakker sammen med andre, de kommer ikke bare sådan – pling.

A: Hvorfor siger du ikke til lederne, at du gerne vil snakke om det?

B: Ja, og hvorfor spørger de aldrig mig om, hvad jeg tænker? Det ville de da gøre, hvis de virkelig var interesserede, ville de ikke? Men de kender mig jo slet ikke rigtigt. De ved ikke engang, hvad jeg laver, når jeg ikke er her. De spørger bare om jeg vil stå for kaffen næste gang.

A: Men det er jo ikke sikkert at de ved, at du går og tænker over de her ting.

B: Nej, det ved jeg godt. De kan ikke kende alle lige godt. De virker også til at have ret travlt med alt muligt, og så vil man ikke forstyrre dem.

A: Er du ikke bare usikker på, hvad de ville sige?

B: Tjo, måske. Jeg gider ikke virke som sådan en sur mokke, der bare siger, at det hele er forkert.

A: Hvorfor skulle de tage det sådan?

B: Der var engang, hvor jeg sagde noget, men det strandede på, at jeg ikke kunne sige, hvad vi så skulle gøre, og stemningen blev lidt dårlig, måske fordi jeg ramte et ømt punkt. Og jeg har ikke lyst til at være lyseslukker, så er det bedre at holde sin mund. Og måske lige så stille glide ud uden at smække med døren.